

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. Peccata, seu excommunicationes Summo Pontifici reservatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

quia raro peccatum referatur idem ab Episcopis, quod à Pontifice, unde poterit eiusmodi usus introduci.

12. Idem dicendum, si quis esset Excommunicatus excommunicatione Pontificia, & Episcopali de eadem re, neque enim absolutus ab Excommunicatione Pontificia, intelligeretur absolutus ab Episcopali, quia existentibus duobus impedimentis, uno sublato, alterum non tollitur, ut colligitur ex cap. *Quarum, de auctorit. & usu pallii, & ex l. si Domus, ff. de servit. V. licet intelligi etiam ab Episcopali, vfu communi sic interpretante, doceat Raguccius, Naldus, alique apud Dianam p. 5. tr. 9. ref. 60. Sed ego etiam de ejusmodi vfu, propter rationem, à me modo dictam, valde dubito.*

13. Quares Secundo. Quod dictum est, remota excommunicatione non remanere casum reservatum in Casibus reservatis, procedit etiam in Casibus illis Pontificiis, qui cum ipsi Pontifici sint reservati, idem tamen Pontifex concessit, ut possint ab Episcopo absolvi, qualis est v. g. abortus foetus animati, & alij quos mox c. 6. §. 1. n. 2. enumerabo.

Respondeo. Salvo meliore iudicio, mihi videtur (nam apud neminem id lego) procedere; nam ij nunc sunt quidem Casus Episcopales, ut ibidem dicam, sed per huiusmodi concessionem non mutant reservationem, quam habent Pontificiam; quare solum sunt reservati, quando, (ut supra dictum est de Casibus omnibus à Pontifice reservatis,) conjunctionem habent cum excommunicatione; unde, ea remota ob ignorantiam, vel ob metum, vel per Absolutionem, non remanebunt Casus reservati, sed poterunt absolvi à communi Confessario.

§. 11. Peccata, seu Excommunicationes Summo Pontifici reservata.

1. **I**n tres Classes ea distribu. Prima continetur in Bulla Cænz. Secunda in quodam Decreto Clementis VIII. Tertia in Constitutionibus aliorum Pontificum.

Duarum priorum summam attuli in Opusculo *Methodi Confessionis*, lib. 3. c. 7. §. 4. à n. 13. Tertiam habes apud Filliuc. *tract. 10. c. 9. n. 2. 13.* Castrop. *Suar. Bonac. & fusi. Duardum. Alter. Sayr. cum de censuris & sexcentis aliis.* Nolo ergo actum agere, sed ad necessaria progredi.

CAPVT VI.

De peccatis Episcopo reservatis.

§. 1. An in Iure sint aliqui Casus reservati Episcopis.

1. **C**ertum est, ab aliisque scis probatum, nullum hodie de facto casum esse reservatum, in Iure, Episcopis, saltem, quia (ut notat Floronus 1. p. de casib. *reserv. c. 1. §. 1. num. 5.*) consuetudine ita servatur. Lege Suarem de poen. d. 29. sect. 3. n. 6. Barb. de potest. Ep. all. §. 1. n. 2. Quint. singul. 1. de poenit. n. 1. Castrop. de poenit. q. 15. §. 2. n. 2. alioque. Eos igitur, pro sua Diocesi, quilibet Ordinarius reservare poterit, quos prudenter ad bonum suarum ovium expedire iudicaverit: vel ii reservari etiam erunt Episcopis, quos de facto propria alicujus Diocesis consuetudo reservavit.

2. Quoniam vero aliquot inveniuntur Casus Summo Pontifici reservati, quos Summus Pontifex concessit, ut ii possint absolvi ab Episcopis, quale est ex Tridentino sess. 24. c. 6. de ref. omne delictum quomodocunque Pontifici reservatum, si sit occultum, & non deductum ad forum contentiosum, & qualis etiam est levis percussio Clerici, inter limites peccati mortalis, ut dicemus in explicatio Excommunicationis, si quis *Suadente*, & qualem etiam esse abortum foetus animati, diximus l. 5. in Decal. cap. 2. §. 4. à num. 7. Quoniam, inquam, hæc ita se habent: Quæritur, an ejusmodi Casus sint Episcopis concessi iure suæ ordinariæ iurisdictionis, & sic

possint, debeantque vocari casus Episcopo reservati, verò sint Pontificii.

3. Sanchez l. 4. in Decal. cap. 54. c. 17. Pontificii non tantum dici, & esse Episcopales, hoc est absolute Episcopis reservati, quia sunt concessi dignitati Episcopali, quæ adeo perpetuo, quod est jam nunc illos esse Episcopos iurisdictionis Episcoporum; Castropalus in Cen. part. 8. §. 1. num. 7. & Henricus l. 6. cap. 14. c. 7. c. 1. remanere Pontificios, quia tales sunt per se Episcopis sint, per delegationem, concessi.

4. Sed vera decisio, utramque sententiam facit concilians, est eos esse vere, & per se Pontificios, non enim per delegationem concessam Episcopis, nec suam primariam naturam reservationis Pontificiam, sed supra dixi cap. 5. §. 1. num. 11. Sed tamen possunt tandem modo; & quoad aliquem effectum vocari Episcopales, quia, cum eorum absolutio pontificis nexa dignitati, sunt ejus ordinariæ, & per se iurisdictionis. Vi de opinio quæ dicam infra cap. 13. num. 13.

5. Permaximè autem utilis est hæc decisio, cum Confessarius electus per Bullam Cenciæ absolvi Episcopales, toties, quoties, & eodem modo Mandantes extra Italiam absolvi per sua privilegia eisdem Episcopales, & denique ipsi Episcopi per alicui Confessario delegare potestatem absolvendi Casus Episcopales. Si ergo prædicti Casus, de quibus loquimur, absolute remanent Pontificii, nec Bulla Cenciæ, nec privilegia Mendicantium, nec dicti Episcopi delegatio per concessionem Casuum Episcopales, extendent ad illos. At certe se extendent, si excipiantur semper hæresim etiam occultam, propter quam communitatem si sint, ut nos probabiliter sustinemus, tandem modo Episcopales, & iurisdictioni Episcopali, connexi.

6. Dices. Si hi casus sunt jam concessi Episcopis non autem aliis communibus Confessoribus, ergo et ipsi Episcopis reservati. Ergo falsum est, quod dictum est num. 1. de facto non esse alios Casus reservatos Episcopo, nisi in Diocesi specialiter reservatos. Respondeo. Nego primam, & secundam consequentiam. Illi enim casus sunt Pontificii, nec esse tales debent nec, ut num. 4. dixi, naturam reservationis mutare per delegationem, quæ concessi fuerunt Episcopis. Quis enim dicat delicta occulta in Cænz. Decretis esse, vel vocari posse casus absolute reservatos Episcopis; & tamen Tridentinum illos ipsi concessit. Ne igitur immisceas hæc duo, Casus reservatos in Iure Episcopis, & Casus reservatos in Iure Pontifici per particularem delegationem ordinatæ. Preterea Episcoporum concessos, ut rectè notavit Flan. part. 1. de casibus reservatis. cap. 1. §. 1. num. 5. Illi per nos cum Doctoribus citatis negavimus dicto modo non autem hoc posterius: quæ differentia, quæ diversam praxim pariat, habebis infra cap. 9. §. 1. n. 6. & 7.

§. II. Quos casus reservare sibi potest Episcopus.

1. **S**ignatè dictum est §. præcedenti num. 1. Episcopis reservare poterit Casus, quos prudenter excipere debet, ne Sacramenti poenitentiae vltus difficultate datur, quam par est: de qua moderatione extant documenta Sacræ Congregationis apud Quares. l. 1. de reserv. sine. Grassius de casib. reserv. d. 1. de potest. Ep. all. §. 1. num. 288. alioque l. c. Et Barbosa quidem bene enumerat casus reservari consuetos, modumque eisdem interpretandi.

2. At quæstio est an ipsi possint peccatum mortale cujuscunque gravitatis reservare? Respondeo, speculativa natura reservationis, posse, quia statim, atque peccatum est mortale, capax est reservationis, ut supra vidimus